गुणैः सौन्दर्यगुणैः कान्ताननस्य कान्तामुखस्य सदृशं तुल्यमुखं जगति संसारे जातु कदाचिद् अपि दृशा चक्षुषा अद्यापि अद्यपर्यन्तं अपि मया न दृष्टं नालोकितं । कथं भूतेन मया । निपुणं चातुर्यपूर्वकं यथा स्यात् एवं यततापि यत्नेन निरूपयतापि । कुत्र वापितु । वधूनां सुन्दरीणां जातिविधे यस्मिन् इति आदिजातिविधाने ऽपि । कथं भूतस्य कान्ताननस्य । सौन्दर्यनिर्जितरतिद्विजराजकान्तेः सौन्दर्येण सुन्दरतया निर्जिता तिरस्कृता रतिद्विजराजयोः कामपतिचंद्रयोः कान्तिः शोभा येन तत् तस्य ॥३०॥

अद्यापि राजगृहतो मयि नीयमाने
दुर्वारभीषणकरैर्यमदूतकल्पैः ।
किं किं तया बहुविधं न कृतं मदर्थे
वक्तुं न शक्यत इति व्यथते मनो मे ॥३१॥

मदर्थे मन्निमित्तं तया राजकन्यया बहुविधं कार्पण्यं किं किं न कृतं अपि तु अनेकप्रकारेण सर्व एव कृतं तद् वक्तुं मया न शक्यते न पार्यते इति हेतौ अद्यापि इदानीं अपि मे मम मनः चित्तं व्यथते दुःखितं भवति । क्व सति । राजगृहतः राजसादनात् मयि नीयमाने सति । कैः । अन्तःपुरपुरुषैः । कथं भूतैः अन्तःपुरचारिपुरुषैः । दुर्वारभीषणकरैः अतिदुःसहभयानकहस्तैः अत एव यमदूतकल्पैः कृतान्तकिंकरसदृशैः ॥३१॥

अद्यापि तन्निशि दिवा हृदयं दुनोति
पूर्णेन्दुसुन्दरमुखं मम वल्लभायाः ।
लावण्यनिर्जितरति क्षतकामदर्पं
भूयः पुरः प्रतिपदं न विलोक्यते यत् ॥३२॥

मम वल्लभायाः तत् पूर्णेन्दुसुन्दरमुखं निशि दिवा रात्रिंदिवं हृदयं दुनोति पीडयति । तत् किं । यद् वदनं भूयः पुनरपि प्रतिपदं प्रतिक्षणं पुरो यत्र विलोक्यते न दृश्यते । कथं भूतं वदनं । लावण्यनिर्जितरति लावण्येन सौन्दर्येण निर्जिता रतिः कामपतिः येन तत् । अत एव क्षतकामदर्पं क्षतः खण्डितः कामस्य दर्पो गर्वो येन तत् ॥३२॥

अद्यापि तामविकृतां मनसा चलेन
संचिन्तयामि युवतीं मम जीविताशां ।
नान्योपभुक्तनवयौवनभारसारां
जन्मान्तरेऽपि मम सैव गतिर्यथा स्यात् ॥३३॥